

Afscheid van Wim

Dit is het verhaal over de kater, de kameel en de mier.

De kater, de kameel en de mier zijn heel bijzonder; ze zijn alle drie grijs, zilvergrijs. En ze trekken al een heel leven met elkaar op.

De kater houdt van het huis in Brabant. Het eenvoudige huis. Met de grote tafel, waar makkelijk een opengeslagen krant op past. En de kater. De zachte stoel, waar een sjekkie binnen handbereik ligt. En de beetje gedateerde, maar ruime keuken, waar regelmatig geuren uit allerlei windstreken de kater doen likkenbaarden. Zuid-Europa, ruikt hij. De Balkan. En soms zelfs Noord-Afrika.

Daar, in die streken, reist de kameel rond. Soms alleen, vaak in een kleine groep. De kameel valt op in de landen waar hij komt. Niet alleen omdat hij zilvergrijs is, maar ook omdat hij zoveel weet. Over elk monument, elk natuurgebied en elke bevolkingsgroep die ze tegenkomen, kan hij zijn reisgenoten de mooiste verhalen vertellen. Verhalen die klinken als sprookjes, maar de echte geschiedenis zijn. De kameel heeft het allemaal uitgezocht, voordat hij aan zijn zoveelste reis begon.

De mier blijft dicht bij huis. Hij heeft werk te doen. Het liefst zo veel mogelijk werk. Hij tuft in een Lada zijn ritje door Brabant, met het onafscheidelijke pakje shag. Hoewel er meer grijze mieren bestaan, valt de zilvergrijze mier op. Zijn haren zitten wat warrig en hij heeft zo bijzonder veel geduld. Nieuwsbericht na nieuwsbericht, foto na foto, de mier leest en bekijkt ze allemaal. In de onrust van de mierenhoop blijft hij rustig en doet zijn werk. Met plezier, met aandacht en met heel veel geduld.

Zo leven de kater, de kameel en de mier fijn samen. Ze zijn thuis, of op pad en hebben het goed.

Maar, zoals het gaat in verhalen, komt er een ommekeer. Lange tijd merken ze niets op, maar langzaam dringt het tot hen door: ze worden in de gaten gehouden.

Angstaanjagend glanzende, zilvergrijze ogen, duiken op uit het niets. Op onverwachte momenten flikkeren ze, om daarna weer op te gaan in de omgeving.

De kater, de kameel en de mier houden het een tijdje geheim voor elkaar. Ze hebben nog nooit iets meegemaakt dat hun samenzijn verstoort en ze willen elkaar niet ongerust maken. Maar de ogen verschijnen met steeds kortere tussenposes... En tenslotte wordt ook het lange, kronkelige lijf van de slang zichtbaar.

De kater, de kameel en de mier spreken hun angst naar elkaar uit, want ze weten: deze slang is uiteindelijk sterker dan wij.

Een krachtige drie-eenheid als ze zijn, trekken ze echter onveranderd met elkaar op. De kater spint in het huis, de mier tuft in de Lada en de kameel bezoekt Irak. Ze hebben het fijn samen.

De kater, de kameel en de mier, ze zijn niet meer. We kennen allemaal het einde van het verhaal, de slang heeft hun leven genomen. Wat rest, is onmacht en leegte.

We nemen afscheid de zilvergrijze Wim, ieder zoals we hem gekend hebben. De lieve vrijgezel, de leergierige wereldreiziger en de trouwe collega.

De kater, de kameel en de mier, ze hadden het goed samen.